

Scénář k rozhlasové reportáži pana architekta Zdeňka Baueršímy

Zpracovali: Lukáš Kříž, Ondřej Stejskal, Tereza Stejskalová, Lucie Vávrová, žáci 9. a 7. třídy ZŠ E. Rošického 2, Jihlava, pod vedením paní učitelky Jiřiny Nápravníkové.

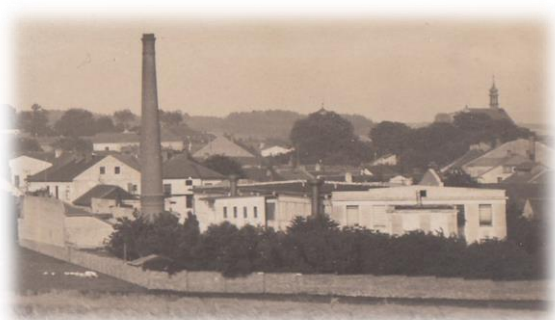
„Stěhovali jsme se podle fabrik,“ tak vzpomíná na své dětství pan Ing.Arch.Zdeněk Baueršíma.

Narodil se 21.3.1934 v Jihlavě, ale rodina v té době žila v obci Oldřichov u Teplic, v oblasti Sudet. Tatínek zde byl prokuristou velké textilní továrny. V Oldřichově žilo hodně Němců,

majitelem továrny byl Žid Edelstein. To vše bylo v roce 1938 důvodem prvního stěhování.

Přechodně do Jihlavy a počátkem roku 1939 do Sezemic u Pardubic. Místní textilní továrna

se však po vypuknutí války změnila oficiálně v továrnu na hračky, ve skutečnosti se ale jednalo o skrytou výrobu zbraní. Otec odmítl spolupracovat s Němci a rozhodl se odstěhovat. Do Světlé nad Sázavou

, kde byl nucen přijmout pozici hlavního účetního na místní pile.

„Zažili jsme zde dost hrůzy, bombardování, střelení na vlak.“

Zdeněk byl svědkem toho, jak Němci zastřelili jeho spolužáka. Při výbuchu vlaku naloženého municí hrál nic netušící Zdeněk s kamarády na hřišti házenou.

„Najednou jsme byli všichni metr nad zemí, nemohli se pohnout. A teď chytla píla naproti. Otec v těch plamenech, šel tu pílu zachraňovat – trezory, dokumenty. Přišel celý ohořelý, ale tu fabriku zachránil.“

Válka byla důvodem prvního rozdělení rodiny. Bratr maminky se oženil s jihlavskou Němkou,

po válce byli deportováni do západního Německa.

„Zle je, děti, bude zle,“ prorokoval tatínek po prvních poválečných volbách. Přišel Vítězný únor, znárodnění a další stěhování. Z Prahy do Chlumce nad Cidlinou, kde rodina žila 17 let.

Přes častá stěhování se Zdeněk dobře učil. Roku 1952 maturoval na jihlavském

gymnáziu. Pokračování na vysoké škole znemožnila nejen politická příslušnost tatínka, ale také spojení se strýcem v západním Německu. Nastoupil tedy do vojenského projektového ústavu v Hradci Králové a díky doporučení se na školu dostal o rok později. Vysněná studia však byl nucen po pěti letech, v posledním semestru, ukončit. Důvod? Spoluorganizace majálesu, provolávání provokativních hesel, k tomu ještě korespondence i osobní kontakt s příbuznými z Německa.

Následovala vojna, služba u TP. Přísný režim, budíček okolo čtvrté hodiny ranní, pracovní doba 10-12 hodin. Nečekaná záchrana přišla díky předchozímu studiu architektury

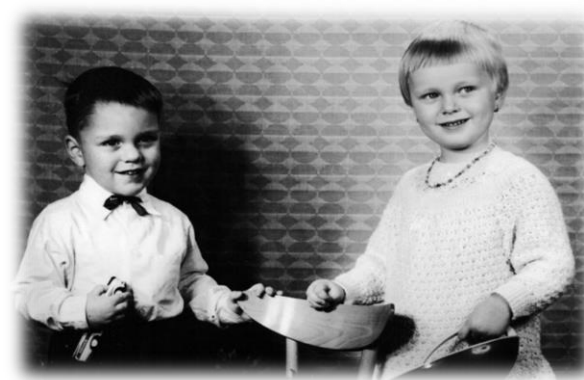

„Vy jste stavař? Váš je tu škoda. Tak pojed'te na letiště, budete dělat mistra.“

Řízením osudu se tak v Olomouci setkal se svojí kamarádkou z dětství Annou, kterou si 13. 4. 1963 vzal za manželku. Na jejich svatební fotografii byla jejich rodina naposledy

úplná. V roce 1968 emigroval do Švýcarska bratr Ivo. Pro Zdeňka a zbytek rodiny to znamenalo občasné kontroly Stb a problémy s cestováním do zahraničí. Dcera Jana a syn Petr

tak mohli svého strýčka, tetu i bratrance znát přes dvacet let jen z fotografií.

Dokončit Fakultu architektury mu umožnilo až politické uvolnění po roce 1968, poté začal pracovat ve Stavoprojektu, kterému zůstal věrný až do důchodového věku. Od té doby nepřetržitě projektuje, přednáší na odborných seminářích a je už 13 let členem poroty soutěže Stavba Vysočiny. V říjnu 2018 převzal prestižní cenu Jože Plečnika za „Celoživotní přínos v oblasti architektury a stavitelství.“ Se svou ženou Annou bydlí v poklidné části Jihlavy.

A jeho životní krédo: „*Skromnost a pracovitost.*“